

ILTAPÄIVÄTEELLÄ APOKALYPSIN JÄLKEEN

Tomas Vapaataival

SISÄLLYS

I OSA	3
Harmaasilmä	4
Alkutarinoita	9
Käännekohtia	14
Muistoja tieltä	20
Terälehtitalo	26
Kolme tarinaa	33
Kaiken päättymisen säkeet	38
II OSA	44
Salattu uni	45
Paluu	51
Kutsu	55
III OSA	59
Iltapäiväteellä apokalypsin jälkeen	60
Jälkikirjoitus	66

I OSA

HARMAASILMÄ

1.

Harmaasilmä tuhkavuoren reitillä, matka vuoren huipulle, selässä musta kivi.

Huipulla puu, se juuritaan irti ja heitetään pois. Uusi puu kasvaa tilalle, se juuritaan irti ja heitetään pois. Kivi putoaa laaksoon, Harmaasilmän on haettava se takaisin. Vuori jää odottamaan, tuhka puhaltamaan, Harmaasilmä jatkaa matkaa,
sama toistuu uudestaan.

2.

Harmaasilmä löysi reitin reunalle, harmaan maan rajalle. Reunaan pistettiin reikä kuin nuppineulalla, takainen tulvi läpi ja täytti koko harmaan maan,
ei Harmaasilmää ollutkaan.

3.

Muistelen Harmaasilmää, mutta en muista alkua, en keskikohtaa, en loppua. Vain häivähdys
utuista hämärää käy mielen laidalla,
tai ehkä sekin on kuvitelmaa, en tiedä.

4.

Harmaasilmän tarinaa kertonut suu on vaiennut. Muistokirjoitus kirjoitettiin vuosikymmen sitten puhaltaneeseen tuuleen. Jos hauta olisi kaivettu, se olisi tyhjä. Näkijä on jatkanut matkaa.

Harmaasilmä, Harmaasilmä, valon oodiin katosit.

ALKUTARINOITA

VÄÄRÄ KUNINGAS

Yö, autiomaan ja kolme kamelia. Kamelien selässä väärä kuningas ja kaksi palvelijaa, musta ja valkea. Tähdet määräävät suunnan, väärä kuningas kulkee määrättyllä linjallaan, palvelijat kuiskivat korviin, toinen oikeaan, toinen vasempaan.

Erämaalaivat seilaavat, mustavalkoiset ennustukset itsensä toteuttavat. Päämäärät kangastuskaupunkeja, jotkut sisä-, toiset ulkopuolella.

Aurinko nousee ja alkaa paahtaa väärää valtakuntaa, väärä kuningas jatkaa matkaa, kukaan ei osaa nauraa.

TIKAPUUT

Tikapuut Taivaaseen laskeutuvat kellariin, kellarin lattian läpi pimeään, pimeässä silmä joka ei koskaan sulkeudu, se uneksii jatkuvasti. Unissa unen sankari rakentaa tikapuita ja uskoo itseensä, johdatukseen ja tiehen,

ja Taivas odottaa uneksijaa tikapuiden päässä, odottaa tikapuiden päässä, puola kerrallaan tikapuut nousevat, taivas odottaa, odottaa tikapuiden päässä.

On toinenkin suunta silmän katsoa. Se aukeaa kellarin salaisuuden takana.

VEITSI

Kyllä sinä sen veitsen näet, kelmeänä se välkähtelee punaisen joen yllä, tuo yksikärkinen kuu, lukemattomat viillot viiltänyt. Haltijansa vaalima, kieltämä, piilottama, alkuperäisestä eetteristä terä taottu, kahva pelkkää pelkoa. Punainen on virrannut jo aikakausien ajan, huudon määrää ei kukaan ole mitannut, yksikään vaaka ei ole koskaan punninnut kenellekään oikeutta, veitsi on laki joka hellittämättä iskee yön varjoissa,

Loisto on näkemättä.

VÄÄRÄ EHTOOLLINEN

Luunsirut narskuivat ja nielaistiin, elämä söi elämää, punaiset huudot vyöryivät taivaalla tuuli puhalsi veitsiä, satoi katkaistuja suonia, satoi kaatamalla.

Mutta ei se mitään elämää edes ollut, se oli pimeydessä kiitävä irvikuvasarja, hehkuvan kruunun kantaja heilautti kerran sormeaan ja poissa,
maailmannäkijä koko maailma.

KÄÄNNEKOHTIA

POSTIKORTTI KOTIIN

1.

Kuutamokuja, puut notkuvat varjoisia tuulentupia, linnut välähtelevät mustina kahahduksina lehvästön lomassa, kulkijan askel pitkä ja kiivas, kamara huohottaa, hullu paimen tanssittaa eksyneitä lampaita,

ei... ei...

Sydämen jalokivi kadotettiin valonlaskun myötä, nyt valon edessä roikkuu läpitunkematon verho paksuna ja raskaana. Vain onnettomia peilejä kirkkauden tilalla, pelkkä pumppu enää rinnan keskellä, kädet hakkaavat yhä kovempaa ja kovempaa tahtia, kaavoja ja sanoja sataa kaatamalla, myrsky on vellonut jo satoja vuosia...

Onneksi taivaan aukko avattiin, nyt halkeamia kaikkialla, niiden kautta säteilee sisään uudenlaista valoa. Kuu ei kestä enää vanhalla paikallaan, se pirstoutuu pois, kulkija irtoaa kaikista suunnista, valkea lintu lehahtaa juuri tähän ja asettuu sydämen paikalle,

laulaa suloista laulua, ei lopeta.

2.

Kylmät karavaanit, kolk kolk kolk, rattaat kyntävät raskaina. Kuiva autiomaan tomuksi rutistettu, piikkejä matkalaisten lihassa jo syntymästä saakka. Kokonainen maailma sullottuna tummanharmaaseen laatikkoon, laatikon keskellä Silmälle kurkistusreikä, siitä se ei osaa irtautua ja kääntyä. Se on uppoutunut näkymään ja odottaa valonnousua ja vihreämpää ruohoa, tovereiden halausta, tanssia ja laulua,

odottaa ja odottaa, joskus saa nähdä vilauksen paremmasta jotta jaksaisi edelleen jatkaa katsomista,

ja kun yksi laatikko on loppuun katsottu niin seuraava odottaa vuorossa, laatikkojen rivi kaartaa kaukaisuuteen päättymättömänä laatikkojen sarjana.

Käsi laskeutuu näkijän olalle, kiskaisee lämpimästi taaksepäin. Laajuudet koskettavat, irtautuminen alkaa, Silmä muistaa itsensä, unennäkijä paljastuu ja katoaa,

Koti.

RATSUVÄKI

Ratsuväki jolkotti sisään vasemmasta korvastani, aseinaan lauluja, soittimia, viiniä ja sikaareja. Olin ollut jo kolme vuotta vangittuna kerrostalon alimmassa kerroksessa, vartijoideni määräykset olivat ankaria ja ahtaita, psykologiset kahleet vahvoja, olin kyllä suunnitellut pakoni jo valmiiksi mutta enää minun ei tarvinnut, ratsuväki tanssi pöydillä ja minä nauroin.

KAPTEENI

Kaarnalaivan kapteeni tuohipurjeen alla, huutaa käskyjä tuuleen, tuuli puhaltaa ne myrskyn
Silmään, Silmä kääntyy katsomaan kapteenia, koivunlehtipuku lepattaa tuulessa, kuralätäkkö
loiskuaa, verho aukeaa, lumous katoaa, Silmä kääntyy nurin,

Loiston maa.

ARVOITUS

Mielesi keskellä on pöytä, sen sinulle rakensin, maljakon asetin. Maljakossa olet sinä, kuljen hiljaa sivummalla, maalaan aaltoa ilmaan, maljakko kukoistaa, et ole enää siellä.

Tee pöydällä mitä haluat, ei ole pöytää. Maljakko muuntuu kuutioiksi, kukoistava aalto hyökyy joka puolelle kunnes häviää kukkivaan ilmaan.

Lakeus laskeutuu ja muuntuu sillaksi, ei ole ketään joka sillan ylittäisi,

näkijä palaa.

MUISTOJA TIELTÄ

MARRASKUU

1.

Jokin vääntää minussa sitä kohtaa, joka tuntee, kuin rähtiä. Se on hieman napani yläpuolella ja siitä tuuman verran sisäänpäin, noin kämmenenkokoinen alue, ja mitä siinä tuntuu on yhtä vähän minun kuin tuo taivaalle asetettu harmaa valonvähentäjä, tuo harsopeitto joka matelee äänettömästi yläpuolellamme kuin liskojen maasta lähetetty vitsaus.

On pimeää, vain sähkövalojen pisteliäs rykelmä rakennettu sitä vastaan. Pimeä on keskittynyt järvenselän ylle, sen ydin on järvenautiuden sydämessä, ja jos en näkisi mitään vaan tuntisin vain, olisi tuo pimeys lämpöä ja valoa, niin kuin se onkin, ja kaupunki selkäni takana hulluksi tekevä valoton onkalo jonne en koskaan menisi, niin kuin se onkin, mutta koska en tällä hetkellä ole pelkkä aineeton tunteva mieli en voi sukeltaa minua kutsuvan pimeyden syliin paitsi hengessäni, nuo rantakalliot ja hyiset vedet tuhoaisivat kehoni hetkessä. Minä elän nyt sähkökansan parissa mielipuolista elämää, niin se on tässä ajassa järjestetty, ei voi mitään, mutta ainakin minä näen nyt mikä täällä on lämpöä ja mikä kylmää ja mikä pahempaa, tiedän että silmilläni on taipumus kääntää asiat nurin, ja minä tiedän että vielä joskus tulen lentämään edessäni aukeavan lämmön pohjattomaan maailmaan missä yksinäisyyttä ei ole, sinne minä lennän vapaana ennen kuin poistun lopullisesti oman heimoni pariin, joka ei ole tästä maailmasta,

niin, minä tiedän, ja tietämisen hetkellä jokin pimeydestä tulee ja koskettaa kevyesti ja sytyttää sisääni hehkun, joka on siellä aina ollut, ja vaikka käännyn takaisin ja lähden pois kuten minun täytyy, se hehkuu edelleen eikä vähene, olemme kaikki pimeässä syntyneen isoäitimme sylissä, täällä olemme aina olleet hänen hehkuvia ottolapsenlapsiaan, kotoa karanneita, pahan kerran eksyneitä.

2.

Tehtäväni oli tie jota kuljin, kuljen sitä yhä. Katson taaksepäin enkä ymmärrä, silti ymmärrän hyvin. En ole voinut pysähtyä ja jäädä seuraksi, en rakentaa kotia. Ja teitä kahta joita odotin, en voinut kutsua luokseni, nyt kuljette jossain muualla. Tehtäväni ääntä olen tahtonut tarkkaan kuunnella, on ollut aina eteenpäin kuljettava, vaikka hinta on kova. Taakseni olen jättänyt enemmän kuin tahdon kestää, enkä vieläkään ymmärrä, ja silti ymmärrän hyvin.

Toisinaan olen antanut hieman periksi ja jäänyt hetkeksi leikkimään kotia tuntemattomien seutujen keskelle, vieraiden olentojen seurassa olen hourailut hymyssä suin olevani joku jolla on elämä, sitten ravistautunut irti ja lähtenyt taas tielleni, joka on kuljettanut minut kauas, niin kauas,

ja nyt seison maailman reunalla enkä osaa enää huutaa, en itkeä, en nauraa,

näin kirjoitan kynälläni, kyyneleet silmissäni, ehkä hymyilen vähän.

3.

Ei tämä laulu ilosta synny. Kaivan sanoja ahtaan kuopan pohjalta, koristelen niillä puuta joka ei elä, puu kohoaa läpitunkemattoman kupolin keskellä.

Ulos ei täältä yllä kukaan, kaikki jatkuu ennallaan, vaikka kaikki on jo menetetty viimeisessä pelissä. Vain hieman totuutta on jäänyt käteen jos sitäkään, jokin odottaa silti ratkeamista, mitään ei ole tulossa. Lopullista poistumista ei ole, on vain poissa. On jotakin mikä ei katoa, se on kaikki mitä on.

Kertaakaan en ole sanonut totuuden sanaa, en minnekään kuulunut, en mitään täältä todella halunnut. Vain häivähdys ääntä, tunnetta ja ajatusta, joka luulee joku olevansa, joka yksin tanssii eksyneet askeleensa, ehkä huutaa mennessään, kovaa huutaa kunnes poistuu ja katoaa, kunnes kaikki valot sammutetaan.

Pimeään jää kaiku joka haipuu tyhjyyteen, tyhjyydestä uusi matka alkaa uudelleen alusta. Kaikki jatkuu ennallaan, ulkopuolelle ei yllä kukaan, ei-kukaan on jo ulkona,

ja siitä on mahdoton puhua mustan savun sanoilla, laulaa ainuttakaan laulua.

TOINEN MAISEMA

1.

Valopallo vihreän niityn yllä. Vain välähtävän hetken. Sitten uudestaan, vihreän niityn yllä. Sitten kauempana pimeää vasten, varjoja vasten, ja kuulen merkillistä kumua jonka lähde en tunnista. On myöhäinen ilta enkä tiedä mitä ajatella. Sitten valo on poissa eikä enää palaa.

Se ei ollut tästä maailmasta. Näin sen samoin kuin kaiken muunkin, mutta silmäni eivät sitä tavoittaneet. Se oli tullut tarkoituksella lähemmäksi, vierailulle, se oli viesti jonka näin kun se kosketi mieltäni, niin luulen, tuo valopallo vihreän niityn yllä, välähtävä sanoma tajunnan liikkumattomalla pinnalla.

Kauempana pimeä yltyy, tihenee. Kohta niitty ei ole enää vihreä. Enkä minäkään ole tästä maailmasta, vain välähtävä viesti kuten kaikki muukin, hetken vihreällä niityllä, sitten poissa, sitten uudestaan pimeää vasten, varjoja vasten, sitten poissa.

2.

Aamulla tuuli puhalsi ovelleni joukon tummansinisiä lehtiä. Ne olivat merkillisen tummansinisiä, kämmenenkokoisia, vielä elossa. En avannut lehdille ovea, en tahtonut niitä sisälle talooni. Katselin ikkunasta kun ne pyörteilivät ulkona, suorittivat kieppuvaa rituaaliaan ja odottivat. Katselin pitkään enkä antanut periksi.

Sitten muutin yhtäkkiä mieltäni. En tummansinisten lehtien suhteen, vaan koko maailman suhteen. Avasin oven selälleen ja annoin kieppuvan sinisyyden puhaltaa sisään miten se halusi. Ei se ollut minun taloni, ei noilla lehdillä ja niiden tyhjällä rituaalilla ollut mitään merkitystä, enkä minä edes ollut siellä. Ei kukaan ollut siellä. Jätin oven auki ja olin poissa.

TERÄLEHTITALO

-Matka eteenpäin

VIIMEINEN TARINA

He tekivät kuolemaa solassa, aurinko paahtoi kuumana. Kaksi istui vierekkäin kivellä, yksi makasi maassa. Se oli vain ajan kysymys, vielä sitä oli jäljellä. Kukaan ei tiennyt kuinka paljon, taivaalla ei näkynyt pilviä. Yöhön oli aikaa, kaikki ratsut menetettyjä. Toinenkin kävi pitkäkseen, enää yksi istui kivellä.

Violetteja viiruja taivaanlaella kuin aukeavia aukkoja. Tässä paikassa ei ole väliä, mikä on totta mikä hallusinaatiota. Kolmaskin käy pitkäkseen, taittelee takin pään alleen, tätä kestää vielä tunteja.

Lintuja kaartelee kaukaisuudessa, katse seuraa, sulkeutuu, sanaakaan ei sanota. Kaikki on selvää, sen jokainen tajuaa, kiven juurella makaa kolme todistajaa, rajat murentuvat maailma aukeaa, tässä paikassa he ovat aina tehneet kuolemaa.

Yö yllä maa alla, on alkanut tuulla, utua taivaalla. Tähdet himmeinä udun takana, kaksi makaa paikoillaan liikkumatta. Kolmas avannut silmänsä, harso raottuu, tähdet loistavat. Yksi tähdistä putoaa, lähtee lentoon, kaartaa alas vauhdilla. Avoimet silmät hymyilevät, kostuvat, rinta kohoo viimeisen kerran ja

JÄRVELLÄ SATAA

Järvellä sataa, järvellä sataa, kimalaiset piilottelevat kaislanvarsien, kaislanvarsien... tila huojahtelee, huojahtelee jalkojen alla, luulit sitä elämäksi mutta kuolit jo kauan sitten järvellä sataa, ei ollut täällä elämää oli pelkkä bardo vain, elämä oli toisaalla jatkettiin kuin ei mitään, ei paljoa edes ihmetelty.

Järvellä sataa, paksuja pisaroita, laihoja kimalaisia rannan, rannan... kaislanvarsien hölmöä heiluntaa eestaas, eestaas, järvellä sataa. Katso nyt mikä se paikka on, jossa koetat viihtyä, tukevaa kamaraa eivät jalkasi ole koskaan tunteneet, hiekkaa vai kalliota ei sen väliä, täällä jokainen talo sortuu ja uudestaan ja uudestaan se rakennetaan tuulen puhallettavaksi taivaan tuuliin järvellä sataa, kimalaiset eivät välitä enää mistään, käyvät suoraan kohti, kaislanvarret lävistävät sydämen, punnitsevat, julistavat tuomion järvellä sataa, loputtomia pisaroita täsmällisissä paririveissä, mieli huojahtelee yhä enemmän, kaikki tunteet ovat täällä, järvellä satavissa pisaroissa, kimalaisissa, korret laulavat tuomiota ja se on suopea, kaikki jatkuu uudestaan, kaikki jatkuu uudestaan, järvellä sataa

TILA

Lattialankut narahtavat, murenevat, putoavat. Sielut pirstoutuvat, puristuvat paaleiksi, paalien pyramideiksi. Pilvet pinttyvät horisonttiin, leviävät kuin mustetahrat vyöryvät päälle, ja sinä olet siellä, silmäsi vielä hengittävät talo on sortunut, pilvet huutavat horisontti taipuu ilkeästi kukaan ei ymmärrä miksi. Kaikki järkevä on mennyt pois ei täällä ollutkaan.

Mistä tämä paikka on tullut, nämä hengittävät sielut, sortuneet talot, loputtomat huudot, mistä?

Sinä muistat kyllä, tuot Mielen takaisin, hengität kaiken paikoilleen niille sijoilleen, pilvet horisontin ylle lattialankut jalkojen alle, kuvittelet ympärillesi talon kukaan ei enää huuda, mikään ei murene, järki on täällä koska niin tahdot, ja mitä hyvänsä se onkin niin sielusi katsoo suoraan sitä kohti, ottaa vallan pois ja päästää irti, vapauttaa kaiken paikoilleen, omille juurilleen ja lentää, laajenee, palaa kotiin.

TÄHTI

Komeetta, ei, vaan kolme komeettaa häntineen yhdensuuntaisilla radoilla. Ja kaksi ankeriasta kaukana alapuolella kaislikon seassa ihan kylminä ja limaisina. Ja nämä viisi muodostavat kärjet viisisakaraudessa tähdessä, jonka alkuperä ei ole tiedossa. Tähti on tuntematon ja lyhytikäinen, silti kosmoksen rakenteeseen uurtunut eikä sattumalta.

Ankeriaat laulavat, kauniisti ne laulavat kaislikossa komeetat kiitävät mykkinä. Mutta vain hetken sillä tähti on jo poissa, edes pölyä ei jää jäljelle, ja merkitys on kadonnut tähden mukana. Enää suora viiva ankerioiden välillä ja taivaalla komeettojen yksinäinen kolmio, kukaan ei tiedä miksi geometria läpäisee kaiken läpikotaisesti, kukaan ei sitä ymmärrä.

Kolme hohtavaa häntää hiipuu hitaasti taivaalla. Ankerioiden kaunis duo laulaa kaislojen seassa niille todistusta. Koko maailma palelee, värinää sen jokaisessa jäsenessä, sen ontossa ytimessä,

ja sitten hiipuvat hännätkin häipyvät, haihtuvat, ankeriaat jatkavat lauluaan, tähti ei palaa.

KÄÄNTYMYS

Kynttelikkö, jokin siihen asetetuista kynttilöistä palaa ehkä ei, ehkä on jokin ikkunalaute jonkin ikkunalasin takana ehkä ei, ja juuri sinne kynttelikkö on asetettu. Mutta kyyneleet virtaavat, joittuvat, soistuvat, ja se on laki.

Tällä yksinäisyydellä, joka asuu näiden harmaiden lakeuksien varjoissa, ei ole nimeä. Tämän jalkojen alta löytyvän terävän kamaran alapuolella on kipua, joka pitää jatkuvasti haudata elävältä. Ja kun kaksien naamojen tanssi on käynyt mahdottomaksi, vain sota ja ei-kenenkään-maa ovat kaksistaan jäljellä.

Vaikka pimeään kuiluun lentäisi kuinka monta kultaista lintua, ei kuilun pimeys sillä katoa. Yksikään suojaasaan sopukkaan asetettu kynttelikkö ei kauaa valaise, ei lämmitä, vain sen aikaa että kyyneleet kimmeltävät hetken ennen kuin putoavat, kuin pommit ne alas satavat. Ne poraavat lattiaan reikää, ja me tiedämme mitä lattian alla kellarissa lymyää, ja silti kyyneleille ei tule loppua. Toivo on pieni olento, joka lentää sokean linnun selässä, ja sen linnun nimi on epätoivo.

Vihdoin mieli kääntyy pois ja kääntymisen hetkellä katoaa koko paikka. Kynttilät palavat tasaisesti, ikkunan takana tuulee, muutama vesinoro valuu pitkin ikkunalasia. Talossa on lämmintä, niin lämmintä, jokin ottaa sydämen syliin ja halaa sisäpuolelta. Silmät sulkeutuvat, sisäänhengitys, uloshengitys, hiljainen hymy ja huokaus. On niin kirkasta, on niin lämmintä.

TERÄLEHTITALO

Laakson laidalla lentävien terälehtien talo. Sataa pisteleviä havunneulasia, on satanut jo viikkoja. Vihreitä virtaavia neulasuomia metsäpolkujen paikalla, niitä pitkin kulkee varjomaisia hahmoja päät kumarassa kohti terälehtitaloa. Talossa palaa valo, se on kirkas keltainen pyörre, ilon hiukkasista säteilevä, ei muuta sisällä talossa.

Talon ovi avautuu, valo syöksyy ulos, haihduttaa kumaravarjot tuulten teille ja kauemmas. Terälehdet lentävät ilmaan ryöppyävänä suihkuna, talo on poissa, lehdet leijailevat taivaalla sikin sokin havunneulasten seassa,

kunnes järjestäytyvät teräviksi kirjaimiksi, merkityspalasiksi, salaisen kielen sanoiksi.

Viesti on selkeä, laaksosta on lähdettävä. Kukkuloiden yllä kahdeksansakarainen tähti johdattaa, ottaa lähtijää kädestä. Lähtijä katsoo vielä kerran olkansa yli, näkee sinut, hymyilee, poistuu iäksi.

KOLME TARINAA

-Gnostilainen kertomus, eräänlainen

KOLME TARINAA

Ensimmäinen tarina alkaa keskeltä, keskeltä metsää, metsäaukealta. Kosteaa, upottavaa heinikkoa, keskemällä tiiviimpiä mättäitä. Niiden lomasta kasvaa kituliaita koivuja, koira lojuu kallo halki suuren kiven vierellä.

Kivi on ihmisenkorkuinen, puoliksi sammalen peitossa. Koira on ehkä ajokoiran, iltahämärän valossa sitä on mahdoton sanoa varmuudella. Aukion laidalla on rypäs isompia kivenlohkareita, koiran pään vieressä on pienempi kivi, teräväreunainen, reunassa kerros muhjausta ja punaista.

Koira ei liiku enää, se on ollut kuolleena jo tovin. Vielä sitä ei ole syöty, vasta hyönteiset ovat löytäneet paikalle. Karminpunaisia ja rusehtavia roiskeita pitkin suuren kiven rosopintaa kuin kalliomaalausjäljitelmiä, todellisina merkkeinä taas yhden elämän hajoamisesta.

Koira on poissa eikä palaa.

Isku laskeutui vasemmalta, hieman yläviistosta ja lujaa. Toista iskua ei tullut. Koira haukkui vimmittuna sivummalla ja koitti tempautua irti kettingistä. Se onnistui siinä vasta myöhemmin, auttamattomasti myöhässä ollakseen enää mitenkään avuksi. Se teki silti sen minkä voi, nuoli isäntänsä kasvot puhtaiksi ja säntäsi sitten metsään iskijän hajujäljen perässä. Ja siellä se kohtasi oman loppunsa metsäaukean hämärässä suuren sammalkiven vieressä, tasan yhden kerran ulvahtaen.

Kuolema on säie joka virtaa. Se iskee jatkuvasti, paineella. Se hakkaa jokaisen lopulta pieniksi murusiksi, palansirusiksi jotka eivät enää yhteen palaa.

Elämä on maininki. Se vyöryy värahtelevien voimien sähköiseen tyhjyyteen ja haalii tarvitsemansa osat yhteen. Alkaa hengitys, syke tiivistyy ja kohoaa, syntyy halu synnyttää silmä pimeyteen ja nähdä, huutaa ja juosta.

Sokeita ovat nuo kaksi jumalaa. Sokeita ja ainoat mitä tämä maailma tuntee, muita ei tule.

Rakkauden jumala ei tänne katso, hän ei tiedä tästä mitään. Hänelle tätä ei ole olemassa, ja siinä on hänen vastauksensa.

Se vastaus on täällä kuultava.

Kaksi haljennutta kalloa, toinen pihamaalla toinen metsäaukealla, tajunta hajaantuneena molemmista tuulten teille yhtä tietämättömänä kuin ennenkin. Muistinrepaleita näkyy vielä hetken tajunnan silmän edessä, sitten purkautuminen päättyy ja sokeuden jumalat tanssittavat näkijän eteenpäin päämäärättömällä tiellä.

Itse itselleen näkijä sen kaiken tekee, uudestaan ja uudestaan, mutta ei sitä itse tiedä. Muotoutuu taas jossakin joksikin mitään ei muista, eikä mene kauaa kun kaksi uutta kalloa on jälleen hajalla ja uusi astia pirstaleina.

Emme osaa tilanteesta omin avuin pois, mutta tiedämme silti, että aukko pois on olemassa. Jonkinlaisella rajaseudulla on aukko, ja aukon takana rakkauden jumalan vastaus on kärsivällisesti odottamassa.

Toinen tarina on unohduksen tarina.

Tarina kertoo hiekkarannasta ja merestä. Valkeaa hiekkaa miltei silmäkantamattomiin, aurinko paistaa hentoisen pilviharson takaa, tuulee pehmeästi, vesi liplattelee samettia. Tai ehkä on lämmin tuuleton yö ja kuutamo, tumma hiljaisuus liikehtii hellästi, askelet painuvat santaan, jalat ovat paljaat, varpaat kipristelevät hiekassa. Sisimmässä syvä tyyneys, mietteet virtaavat kuin kohtalon puhe, hiekka hengittää lämpöä meri huokailee rauhaa, ja niin edelleen kunnes tarina on lopussa.

On kuoltava kuin hyppy kuiluun.

Ennen hyppyä on elettävä, elettävä täydesti, kuoltava täydesti, tuhat kertaa ja enemmän. Molemmalle sokealle jumalalle on uhrattava niille kuuluva osa uudestaan ja uudestaan, kunnes mittalasi tulee täyteen ja epätoivo syttyy tuleksi ja ne liekit korventavat niin, ettei muuta vaihtoehtoa kuin hyppy ole jäljellä.

Kuilunpohjan kuolemassa aukeaa aukko, sieltä kurkottaa käsi joka ottaa kiinni, mutta jäljellä ei ole enää ketään jota ottaa kiinni, käsi kauhoo tyhjää, vie tyhjän mennessään.

Kulje pois tästä tiedosta, älä kuuntele kuilun tarinaa. Etsi hiekkarantaa, jonne aina olet halunnut, jonne todella kuulut. Etsi kunnes löydät, ja jos löydät niin pidä kiinni. Ja jos olet tyytymätön (kuten tulet olemaan), niin jatka matkaa ja etsi uusi, ja taas uusi, äläkä välitä sivummalta kantautuvista murtuvien kallojen äänistä. Älä katso kauhun sakramenteja joita sokeiden jumalien kirkossa toimitetaan, älä näe niitä, jatkat vain matkaa, tarkoitan tätä vilpittömästi. Katso ennemmin miten kuutamo loistaa hopeisen tien jalkojesi eteen hiekalle, tunne miten merituuli pajaa ja silittelee helmojesi alla, oivalla miten hiekkarannan sylissä voit jatkuvasti keinahdella kohti tyventä rauhaa, kohti kuulasta kohtaloa yhdessä kaikkeuden kanssa,

ja vaikka et koskaan sille rannalle saavukaan, niin kulje silti sitä kohti. Vaikka vallihaudat ja sotavarustukset tukkisivat tiesi, vaikka nälkä ja taudit asettautuisivat esteeksi, niin kulje silti sitä rantaa kohti äläkä katso kuiluun kuin kita. Vaikka kaikki tuntemasi kallot olisivat jo murskana paitsi omasi, vaikka epätoivon tuli alkaisi jo korventaa ja maailman ulvonta yltyisi huutojen pauhuksi korviesi juuressa, niin elä hiekkaranta sisälläsi todeksi se on ainut tie. Poispäin kuilusta, poispäin kuilusta, poispäin kuilusta joka on pahempaa kuin kuolema, miksi se piti edes mainita.

Koska on kerrottava kolmas tarina.

Kuilu on piste, johon siihenastinen elämä päättyy. Hyppy on alku, ensimmäinen askel. Siinä kaikki laitetaan likoon kuilun puolesta omaa itseä vastaan, kaikki annetaan pois omista käsistä tuli mitä tuli.

Uskolla kuilunjälkeiseen elämään ei ole merkitystä. Jokainen hyppääjä siihen uskoo, mutta mikään siitä ei ole niin, mikään ei mene niin, kaikki usko on houretta. Kuilu on kuilu ja se tekee itsestä lopun. Kuilun pohjalla aukeaa aukko ja alku, mutta sinne ei saavu kukaan. Jokin muu jatkaa matkaa.

Vastaus annettiin jo kaiken alussa, muuta kutsua ei tule. Halkeavien kallojen maasta on vain yksi tie pois, haaveiden hiekkarantaa ei ole.

Kuilu on itsen sisällä, hyppy ilman ehtoja. Aukeaa aukko, aukon takana Koti.

Vastaus kuuluu.

TARINOIDEN JÄLKEEN:

Kuilun tuolla puolen seisoo ylittänyt, lyhty on syttynyt, kaipaus katsoo olan yli taakse. Lähtee viesti joka ei kuulu, tuuli kahmaisee sen ja viskaa kuiluun. Tuuli vie kaipauksenkin, lyhtykin kuvitelmaa, ylittänyt jatkaa matkaa. Ei edes tyhjää taulua enää, ei kuilua, ei tuulta, ei ketään.

Kukka aukeaa.

KAIKEN PÄÄTTYMISEN SÄKEET

KAIKEN PÄÄTTYMISEN SÄKEET

Istun ja kirjoitan irrallisuuden säkeet, kaiken päättymisen säkeet, pois putoamisen laulun.

Ilta tummui yöksi jo kauan sitten, yö katosi eikä ottanut ketään mukaansa. On turha huutaa, turha lausua sanaakaan. Mikä on ohi, on ohi.

Hetkien polku päättyy aukkoon joka on musta, minä tiedän mitä on aukon takana. Askeleet vielä kesken kiiruhtaa ei voi, perille ei saavu kukaan.

Kuuman illan lämpö ja hetkien rytmi, nyt ja tässä, muistot ja tulevaisuus pelkkä tyhjän oodi. Tarinat hajoavat tuuleen kukaan ei niitä koskaan kuullut, illuusio haipuu hiipuviksi säkeiksi, laulu on ohi.

KUIKKA

Kuikka, kuikka, huuto ja kaiku, yö on päättynyt. Ääni on halkaissut tumman hämäräni majan, maja on poissa, kuikka poissa, askel

Spiraalitie vain muisto, se muisto oli olemassa eilen. Tie päättyi viisitoista vuotta aiemmin, ja se tie oli koko elämä. Kulkijaa ei enää ole, vain muistaja huojuu usvassa, muistot usvaa, elämä usvaa

Tule takaisin kuikka!

Ei paluuta. Rantaheinikko palelee, usva kiertää kehää, ei paluuta.

Silmien takana silmä, ei ääntäkään. Ylhäällä on aukko ja se loistaa, yö on päättynyt.

Kaiku kiertää takaisin, kaiun takana kuikka, kuikka, usvaa ja kehä,

Riittää. Yö on päättynyt, askel

SAAPUMINEN

Sammakot kaikki lähteneet, ei kutua enää, ei kurnutusta. Yöt kylmenneet, päivät haaleaa utua, joka painaa raskaana hartioita. Valjut vanat matavat lammikoiksi tähän vanhaan maahan, rakennelmat nousevat ja sortuvat sähköisessä virrassa. Virta ei jaksaisi enää hengittää, se on jo vanha ja väsynyt, se haluaisi jo pois täältä.

Kuluneet sähköuomat, hunningolle vääntyneet kentät. Naamioeläimet ajatushäkkeihin kietoutuneina, hirvittävä vauhti. Sumu paksua, lammikot haisevat, kurjet eivät enää lennä.

Taikasammakot saapuivat ja poistuivat, ei tästä ollut niille kodiksi. Kurjet lähtivät pian perässä, veivät aarnet ja suot mennessään, kuparinkultaisten petäjien haltiat. Ne etsivät taikojensa tekoon sopivamman maan, missä kauniinvihreä neito oli rakentanut kirkkaista virtauksista uuden talon.

Talon yläpuolella aukko, reitti ja valo. Helmeilee mahdollisuuksien vuo, kutu alkaa, kurjet laskeutuvat.

Tule.

TYÖT

Kyntäminen on päättynyt, aurat taottu lentäviksi lautasiksi, lautaset kohoavat sulavina linjoina peltolakeuksien ylle, kiitävät vapaina minne haluavat.

Maa on vaihtunut. Ahdas pimeä sumulaatikko, jonka sisällä kaikenlaiset hirviöt asuivat, on mielen yltä viimein pois lahonnut. Se on enää pelkkää pölyä, auenneesta aukosta virtasi tieto ja hajotti sen pois. Sataviisikymmentä enkeliäistä avautuivat kirkkaiksi kukinnoiksi, kukinnoista nousi tuhat eri väriä jotka maalasivat aistimusten seinän uudeksi.

Maa on vaihtunut, lautaset lentävät, aurojen aika ei palaa.

MAININKI

Tummien tuulien virrat, läpikuultavat, keskipisteestä irronneet. Jatkoivat matkaa värähtelysäikeet, uusia kuplasia mukanaan kuljettivat. Keskipisteen paikalla pelkkä tyhjä, tyhjän takana kultainen maininki, ei alkua, ei loppua.

Maininki vyöryää tähän, nyt, niin lempeästi, rakkaus

Säikeiden virrassa veneiden laivasto. Jokaisessa veneessä joku ja tarinoiden vyyhti. Virta levenee, virta on meri. Meressä säikeiden matka, pyörteilevät spiraalit.

Nousee saaria veneilijöiden asua, loputtomasti saaria, yksikään niistä ei ole koti. Reitti sisäänpäin ainoa väylä, virtojen merestä sitä ei löydä. Kultainen maininki hehkuttaa hellästi yksinäistä venettä, saaristo jää taakse, merenputous edessä, taivaanranta avautuu, vene on poissa.

II OSA

SALATTU UNI

Juonimieli, pelon poika.

Kulkee piikkiarolla.

Tunto hajalla, vyöllä koukkuja.

Kasvot vaihtuvat.

Nousee varjot, kääntyy selkä.

Sataa puukkoja.

Veitsiyön tummat virrat,
pimennetyt lamput, tukahtuneet huudot.
Iskut, peruuttamattomat.
Mikään ei palaa takaisin.

Pinnan takana, silmien alla:
veitsiyön iskut, tummat huudot.
Valo ei pala.
Mitään ei saa takaisin.

Lakeus pirstaleina, tomua tasanko,
taivaan paikalla mustaa savua.

Hengittää kamara kipua.

Huidot aseillasi, hyökkäät.

Huudat ja vuodat, yksin.

Vuodet kuluvat.

Ojensit itsellesi veitsien maljan ja aloit juoda.

Vedit rajan jonka takana maa väärän kuninkaan hallita.

Joet punaista.

Palkeet kylmään tuhkaan puhaltavat.

Taivaan paikalla mustaa savua.

Vuodet kuluvat.

Perikadon maa, itkun parras.

Yksin on kuningas.

Viillot, punainen sade.

Pisarat maassa.

Saapui kasvojen eteen uumenen salaisuus.

Saalisti ajatus alkulähteensä, sokean kieltäjän.

Sisällä muodot syntyvät.

Ulkoa varjot tulevat.

Hyökkäävät.

Muuri salaisuutta vastaan.

Maa muukalaisen paeta.

Olkijumalat vaiti.

Veitsi on laki.

Puhkeaa aukko pyytäjän muuriin.

Kutsuun vastataan.

Salaisuus paljastuu.

Kuningas palaa.

PALUU

Vinomielen keskeltä kulkija kutsutaan.

Hiljaisuudessa piilot auki perataan.

Kauhun leikkikalut kaikki pois otetaan.

Muisti palaa.

Portti umpeen naulattu,
pielet pois poltettu.

Etsijä seisoo portin edessä.
Kuluu vuosisatoja.

Kolkutus ja kumarrus:
anteeksianto aukeaa.

Ei etsijää, ei porttia.
Ei anteeksiannettavaa.

Tihkuu läpi, mittaamaton juovana tihkuu.

Juova kiiltää, juovasta joki.

Lähteeltä tullut jokainen pisara.

Ei kukaan poistunut, ei minnekään palannut.

Vastaus on, vastauksen Ääni.

Juhlii aistit valossa hämärässä maassa.

KUTSU

KUTSU

Tule.

Harmaat varjot eivät laula, eivät kosketa.
Piinaavat näyt, piinaavat tarinat,
terävät kuvitelmat kuin väkäiset piikit
kalvavat kalvavat kalvavat
huutavat.

Irtoat ja käännyt jos tahdot jos haluat.

Tule, tule.

On aika ajan rajojen, taistelun haihtua.
Tuulee, lakeus hengittää ja leviää,
Loisto on kaikkialla.

Ei enää ahdasta yötä, ei yksinäisyyttä,
ei koskaan enää.

On aika.

Alkutekijä
havahtuu
värähtää

hiljaa

KARTTA

Lakeus, aavaa koko kaikkeus.

Laukaus, luoti on pimeys.

Kyynel asuttaa pimeän,

välähdys

veitsi

silmä

sataa punaista.

Kuuntele

Käsi kädessä, lakeus hengittää,

aavaa koko kaikkeus.

ei luotia

ei pimeää

ei mitään

REITTI

Rakkaus ei ole täällä,
se paistaa läpi maailman,
ellei se paista, on pimeää

ei näkijää

ei välimatkaa

ei tietä

ei ketään

III OSA

APOKALYPSIN JÄLKEEN

1.

Matka on ohi, työt tehty, tehtävä suoritettu. Istun kallionnokassa vanhojen mäntyjen alla lepäämässä ja pohtimassa. Alapuolellani rannassa on vene jolla olin saareen soutanut, vieressäni pieni majakka, järvenselkä peilityni, lokki huutamassa kesätaivaalla.

Mietin olinko kadottanut jotakin tärkeää matkani varrella, vai olinko yhä vain uupunut? Vai olinko muuttunut tällaiseksi pysyvästi, kuin toiseksi olennoiksi? En ollut varma, mutta paluuta takaisin ei enää ollut, uutta matkaa ei tulisi, ei uutta tehtävää. Näine hyvineni minun oli jatkettava eteenpäin, tietämättä mihin ryhtyä, tietämättä minne mennä. Olin muuttunut tavalla jolle minulla ei ollut nimeä, jäljellä oli enää seuraava askel, ja seuraava, tuntemattomien hetkien virta vastaanotettavana.

*Näiden rivien jälkeen lämmin
virtaus rintani sisällä,
kuin muistutus, tai lupaus.*

2.

Istun kotona tuolissani, katselen ikkunasta puiden yli levittäytyvää maisemaa. On kesäyön hämärä, taivas miltei pilvetön, kaupungin syke etäistä kohinaa joka kantautuu kuin jostain toisesta maailmasta. Koetan pohtia elämääni, mutta ajatukseni ovat hiljenneet, eivät suostu liikkeelle. Olinko ollut jossakin aiemmin ja matkalla jonnekin huomenna? Niin tarinat mielessäni kertovat, muistojen ja ajatusten äänet: että elämäni on kokemisen jatkumo, jonka alkua en muista, jonka tulevaa tai loppua en tiedä.

Mutta olemassa on vain tämä hetki, jonne kukaan ei saapunut, josta ketään en löydä. Tumma sininen lakeus levittäytyy ylle kuin suunnaton kupoli, valopisteiden virtoja siellä täällä alapuolella, äänet humisevat kaukana, silmäluomet alkavat painua, lasken pohdinnat ja kynän syrjään, nousen pois.

*Ajatuksia mielen taivaalla yöpilvien lailla:
valaisevat vain sen verran, että luulee näkevänsä.*

*Vasta kun aurinko on noussut,
ymmärtää pimeyden.*

3.

Kristityt munkit valvoivat oluen käymistä sammioissa, antoivat ohjeet ja toimittivat siunaukset. Olut pulloitettiin ja lähetettiin tuhannen kilometrin päähän tänne, missä asun, ja nyt siemailen sitä parvekkeella josta aukeaa näkymä kauas järvien ja metsien yli.

En tiedä mitä ajatella, en keksi mistä huolehtia. Hymyilen ja lähetän munkeille kiitokseni, toivotan terveyttä ja pitkää ikää, menestystä sisäisessä työssä.

*Hyvin ja rakkaudella tehty jalo juoma
tuo Taivaan askeleen lähemmäksi,
lähettää siunauksensa kulkijalle
kaukaisessa maassa.*

4.

Istun sohvalla majatalon yläkerran huoneessa, takanani satojen kilometrien ajomatka. Näkymä ikkunasta avautuu peltojen yli järvelle, kaikkialla on hiljaista, pilvet matavat, valo alkaa himmetä.

En tiedä miksi olen täällä, tässä huoneessa, tällä matkalla. Mutta en tarvitsekaan syytä. Kirjoittelen aikani kuluksi, rentoudun ja odotan kylpyhuoneen vapautumista ja kumppanini paluuta.

Jos huomina tulee, matka jatkuu.

*Missä olenkin, olen matkalla ja kotona,
kirjoittelen tietämättömyyden rivejä,
en osaa kertoa miksi.*

5.

Talven harmauden keskellä palaa valoja, keltaisia, valkoisia ja oransseja. Katselen niitä lumoutuneena ja ajatukseni kadottaneena. Ei ole hiljaista, ja silti hiljaistakin hiljaisempaa.

*Hiljaisuus aukenee äärettömyyteen,
maailmanaallot hehkuvat,
kaikkialla valot palavat.*

JÄLKIRJOITUS

Reitti raivattiin minulle, sinulle, kaikille.

Kutsu on lämpö ja säde joka virtaa todellisesta maailmasta, tässä.

Odotan vielä hetken,

vielä hetken odotan ja katselen kirkastuvia lakeuksia,

kuuntelen kuinka sydänvirtojen säkenät vapaalle taipaleelle kutsuvat,

otan askelen, tartun kumppanini käteen,

vilkaisen vielä kerran olkani yli taakse,

hymyilen, käännyn,

toinen askel,

ja toinen...

Maa kutsuu,
laulaa uutta tietä joka ei ole tie,
on päätettävä,
ainut reitti joka jäljellä, on tässä,
muuta ei tule.

Valkeus virtaa,
laulaa uutta tietä, paluuta ei ole,
ei päätepidettyä.

Kaikki kehät irronneet, poissa,
vapaus ei ole liihottava lintu,
sitä minä olen,

se kutsuu, laulaa uutta tietä,
loputtomat virrat tuolla puolen, tässä,

ei askelta pois, ei takaisin,
kuljen eteenpäin,

Koti.

Hajosi huuto tuuleen, katosi kipu kirkauteen.

Löytäjää ei ole, ei ole koskaan ollut.

Heijastusten maailma hengittää kuten ennenkin,

kymmenet tuhannet asiat omilla paikoillaan,

istun rantakivellä,

en osaa kertoa.

Aistit ovat suunnattoman onnelliset.

Alkutekijät keinuttavat atomirihmastoja,
suu auki katselen olevan aallokkoja maailman reunalla,

en saa kirjoitettua.

Hetki vielä.

Hetken vielä taival tapahtuu.

Avaan sylini maailmalle ja annan tulla luokseni sen,
mikä luokseni tullakseen on,

olen tässä ja olen toisaalla,
täällä ja täällä,

yhtä ainoaa valon pilaria.